

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **T. T. V. A.**
st. přísl. X
zastoupený JUDr. Bc. Marcelou Lafek
advokátkou se sídlem Národní 416/37, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 7. 2024, č. j. MV-81492-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2024, č. j. MV-81492-4/SO-2024, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Bc. Marcely Lafek, advokátky se sídlem Národní 416/37, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 4. 2024, č.j. OAM-17268-11/ZM-2024 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta její žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť její pobyt na území není v zájmu ČR.

II. Žaloba

2. Žalobkyně především uvedla, že od srpna roku 2022 pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, přičemž studium spočívá v jazykové přípravě k navazujícím akreditovanému vysokoškolskému studiu. Dne 5. 2. 2024 podala žádost o změnu účelu pobytu s tím, aby byla oprávněna pobývat na území za účelem výkonu zaměstnání. V případě pobytu za účelem studia pak zákon nestanoví dobu, po kterou by cizinec na území musel strávit před podáním žádosti o změnu účelu. Správní orgány přitom nevyložily, jaká doba studia by byla adekvátní či zda žádný vietnamský státní příslušník nemůže změnit účel studia na zaměstnání. Rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.
3. Žalobkyně dále namítala, že Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. (dále též „nařízení“), o které správní orgány opřely svůj závěr, je určeno toliko pro žádosti podávané prostřednictvím velvyslanectví. Není určeno pro žádosti o změnu účelu pobytu, které jsou upraveny samostatně a jsou zahajovány podáním žádosti ministerstvu vnitra na území ČR. Nařízení ani nevymezuje okruh svých adresátů na základě státní příslušnosti, ale stanovuje jednotlivým zastupitelským úřadům stanoveným v tomto nařízení maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které jsou za dané období oprávněné přijmout. Okruh adresátů je tedy vymezen obvodem jednotlivých zastupitelských úřadů.
4. Žalobkyně rovněž namítala, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek ve výkladu neurčitého právního pojmu „zájem České republiky“. Došlo i k porušení rovnosti před zákonem a porušení zásady rozhodování skutkově podobných věcí shodně.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla, že v zájmu ČR není pobyt žalobkyně za účelem zaměstnání na nekvalifikované pracovní pozici, nikoliv její pobyt za účelem studia VŠ, jehož cílem je získat vzdělání umožňující ji výkon výdělečné činnosti na kvalifikovaných pracovních pozicích. Kvóty v nařízení jsou pak stanoveny pro ekonomickou migraci z Vietnamu, které mají omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků. Žalovaná rovněž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34. Dále odkázala na řadu rozsudků krajských soudů, Městského soudu v Praze a především na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2024, č.j. 41 A 23/2024-28. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Replika

6. Žalobkyně v replice především uvedla, že hodlá na území ČR setrvat trvale. O vydání povolení k trvalému pobytu lze žádat po 5 letech nepřetržitého pobytu na území, avšak v případě pobytu na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia se doba strávená v ČR započítává pouze jednou polovinou. V případě 5 ti letého studia tak bude žalobkyni započítáno pouze 2, 5 roku. Tuto skutečnost správní orgány jako důvod žádosti o zaměstnaneckou kartu zcela pomíjí. Dále uvedla, že žalovaná vykládá zájem ČR v souvislosti se žádostmi podávanými prostřednictvím velvyslanectví. Žalobkyně však takovou žádost nepodala, proto se na ni obecné vyjádření o jakémisi bezpečnostním riziku a nekontrolovatelném přílivu nevztahují. Rozhodnutí o žádosti navíc musí být odůvodněno individuálně dle situace žadatele. Žalobkyně závěrem repliky odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č.j. 5 Azs 149/2024-56.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
9. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
10. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
11. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalované, aby námitky či důkazy vypořádala, logicky odůvodnila a argumentovala s uvedením skutkových a právních důvodů.
12. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani v jednom z jejích odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaná zdůvodnila a srozumitelně uvedla, co ji vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.

13. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaná považovala za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovila žalovaná, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sama žalobkyně s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalované žalobkyně nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
14. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
15. Soud při posouzení věc vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č.j. 5 Azs 149/2024-56, který se zabýval obdobnou věcí.
16. Pro posouzení věci byla rozhodná právní úprava vztahující se k rozhodování o vydání zaměstnanecké karty, která je jedním z druhů povolení k dlouhodobému pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Podle § 42g odst. 1 věty první tohoto zákona zaměstnanecká karta opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla za splnění dalších zákonných podmínek oznámena. O zaměstnaneckou kartu lze žádat několika způsoby. Podle § 42g odst. 5 první a druhé věty zákona o pobytu cizinců „[ž]ádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.“ Toto ustanovení zároveň stanoví výjimky z posledně uvedené možnosti, z nichž však žádná nedopadá na věc žalobkyně.
17. Je-li žádost o vydání zaměstnanecké karty podána na zastupitelském úřadu, pak může mít na rozhodování o ní vliv omezení, k němuž vládu zmocňuje § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení „[v]láda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu“. Toto omezení se promítá i do způsobu, jakým zastupitelský úřad rozhodne o žádostech, které byly podány po dosažení stanoveného maximálního počtu. Podle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[v] případě rozvržení maximálního počtu žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu na maximální počet žádostí, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí, je žádost rovněž nepřijatelná, pokud byl v příslušném kalendářním měsíci na příslušném zastupitelském úřadu podán maximální počet žádostí stanovený nařízením vlády vydaným podle § 181b odst. 2 pro jednotlivé vládou schválené programy nebo pro ostatní žádosti“.
18. Ustanovení § 181b bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou provedenou zákonem č. 176/2019 Sb., která reagovala na předchozí praxi, kdy podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty na zastupitelském úřadu v Hanoji regulovala vláda usnesením ze dne 18. 7. 2018, č. 474, k imigraci do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik. Tímto usnesením vláda dočasně pozastavila sběr žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji. Nejvyšší správní soud tehdy dospěl k závěru, že vláda nemohla takovouto regulaci provést interním aktem

(usnesením), ani nařízením podle čl. 78 Ústavy České republiky, k čemuž jí tehdejší zákonná úprava neposkytovala prostor (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, č. 3904/2019 Sb., body 34 až 57, a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 56/2019-50, bod 23). Po nabytí účinnosti zákona č. 176/2019 Sb. se Nejvyšší správní soud k regulaci podávání žádostí o vydání zaměstnanecké karty vrátil, tentokrát ji však aproboval a příslušnou právní úpravu neshledal neústavní ani diskriminační (srov. již zmíněný rozsudek NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34 nebo rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2024, č. j. 5 Azs 284/2023-35, body 25 až 43). Těmto závěrům přisvědčil rovněž Ústavní soud (usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 8. 2022, sp. zn. II. ÚS 2041/22).

19. Vláda využila toto oprávnění a přijala nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Toto nařízení stanovilo v § 1 odst. 2 a příloze č. 2 maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu. Pro zastupitelský úřad České republiky v Hanoji byl stanoven maximální počet žádostí 200, tato kvóta je ale celá určena výhradně pro žádosti podávané v rámci vládního programu. Dle Nejvyššího správního soudu tato kvóta byla stanovena pro konkrétní zastupitelský úřad, a nikoli pro státní příslušníky Vietnamu. Jsou-li k tomu splněny další zákonné podmínky, tito cizinci mohou podat žádost o vydání zaměstnanecké karty buď na jiném zastupitelském úřadu, nebo přímo na ministerstvu.
20. V posuzované věci podala žalobkyně žádost o vydání zaměstnanecké karty za situace, kdy na území České republiky pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 42d zákona o pobytu cizinců. Studium se podle § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozumí také *„účast na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy organizované veřejnou vysokou školou, nebo účast na jazykovém a odborném kurzu pořádaném v rámci programu Evropské unie nebo na základě mezinárodní smlouvy“*.
21. Zákonná úprava umožňuje, aby cizinec, který pobývá na území České republiky za určitým účelem, tento účel změnil. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. [...] Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.“*
22. Ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, jsou-li dány důvody pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 zákona o pobytu cizinců, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Mezi důvody nevydání tak patří i skutečnost, že *„pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“* [§ 56 odst. 1 písm. j)].
23. V posuzovaném případě žalobkyně požádala o zaměstnaneckou kartu na ministerstvu v době, kdy pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Na rozhodování o její žádosti nebylo možné přímo použít nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a její žádost proto nebyla nepřijatelná. Podle žalované však byl dán důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

24. Soud k věci dále uvádí, že obdobnou věcí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37. Zdůraznil v něm, že ministerstvo při rozhodování o žádosti o udělení dlouhodobého víza posuzuje také otázku, zda byl pobyt cizince na jeho území v zájmu České republiky. Nesplnění této podmínky je jedním z důvodů zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Původně se toto ustanovení, které bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo jeho novelou provedenou zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 24. 11. 2005, týkalo jen možného rozporu se zahraničněpolitickým zájmem České republiky. Novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. bylo slovo „*zahraničněpolitickým*“ s účinností od 1. 1. 2011 vypuštěno, což umožňuje zohlednit i jiné zájmy, např. zájem na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Takovýto zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek (body 24 a 25 cit. rozsudku).
25. I v nyní posuzované věci je rozhodující, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že „*pobyt cizince na území není v zájmu České republiky*“. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že uvedený důvod, a to i v části týkající se toho, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu České republiky, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52, body 38 a 41). Nepostačuje existence informací, která mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021-44, bod 13, a cit. rozsudek č. j. 10 Azs 389/2021-46, bod 12).
26. Dle závěru žalované zájem na tom, aby na území České republiky přijížděly z Vietnamu pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci podle konkrétního programu (a nikoli osoby nesplňující potřebný stupeň kvalifikace), byl řádně vyjádřen v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Tento právní závěr nicméně přehlíží, že účelem tohoto nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě (bod 27 cit. rozsudku). Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost a nediskriminační povahu tohoto omezení (srov. výše cit. rozsudky NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34 a č. j. 5 Azs 284/2023-35). Uvedené nařízení vlády nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území České republiky již dlouhodobě pobývají a řádně zde plní původní účel pobytu, aby požádali podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o změnu účelu jejich pobytu. V této souvislosti lze podpůrně poukázat i na úmysl předkladatele vyjádřený v důvodové zprávě k zákonu č. 176/2019 Sb., podle níž „*[z]avedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat*“ (Poslanecká sněmovna, 8. volební období, 2017-2021, sněmovní tisk 203/0).
27. Žalovaná založila svůj právní závěr, že pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, výlučně na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. omezuje i možnost vydání

zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky. Takovýto výklad je ale nesprávný. Nejenže přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován.

28. Závěrem soud dodává, že pokud by to odůvodňovaly konkrétní okolnosti věci, žalovaná mohla zaměstnaneckou kartu nevydat, byl-li by k tomu dán některý z důvodů podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. To se týká i jí vyjádřené obavy z obcházení maximálního počtu žádostí podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. prostřednictvím jiných pobytových oprávnění. Žalovaná své rozhodnutí ale o tento důvod neopřela, ani jej detailněji neprokazovala. Zákonodárce sice mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností, rozhodl se však pro jiné řešení (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 158/2024-37, bod 29).
29. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.
30. Soud pro úplnost dodává, že neshledal důvod k přerušení řízení, neboť věc, na níž odkazovala žalovaná ve svém vyjádření k věci vedené u zdejšího soudu sp. zn. 32 A 23/2024 byla rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2025, č.j. 4 Azs 93/2024-39 odmítnuta pro nepřijatelnost, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal důvod k předložení věci Rozšířenému senátu (bod 15 rozhodnutí).

V. Náklady řízení

31. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a přísluší ji proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložila proti žalovanému, který ve věci úspěch neměla (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno).
32. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a mimosmluvní odměnu zástupkyně žalobkyně za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání podání žaloby a repliky) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024). Za úkony právní služby to činí celkem 9 300 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 10 200 Kč. Žalovaná je tedy povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši celkem 13 200 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobkyně ve stanovené lhůtě. Právní zástupkyně žalobkyně nedoložila, že je plátcem DPH, a tudíž soud odměnu o DPH nenavýšil.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 30. září 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce